

Rocada teologică a Conferinței Generale

Vineri, 11 mai 2012

Amețit de vinul Babilonului din care i se spusese să nu bea, Robert Brinsmead a mers până la capăt pe drumul rebeliunii, de pe care nimeni nu l-a mai putut întoarce. Pentru claritate, vom numi perioadele activității lui,

Brinsmead 1, între 1960-1970,

Brinsmead 2, între 1970 și 1980, și

Brinsmead 3, între 1980 și 1990, când a renunțat complet la orice credință în Dumnezeu.

Convins de Ford să se întoarcă la teologia reformațiunii, Brinsmead a abandonat toată lumina venită după 1844, și a devenit cel mai elocvent susținător al îndreptării doar prin credință. El spulbera întreaga teologie a sanctuarului, cu judecata de cercetare ca element central al doctrinei adventiste.

Abia atunci Conferința Generală s-a trezit din somn, după euforia succesului nesperat împotriva lui Brinsmead versiunea 1.0, îngrozită de consecințele devastatoare ale noii lui teologii asupra denominațiunii. Brinsmead 2.0 era cu mult mai de temut decât Brinsmead 1.0.

Frații erau bucuroși că biserica făcuse câțiva pași buni pe calea reconcilierii cu bisericile surori, dar nu erau nicidecum pregătiți să facă saltul cu întreaga denominațiune în spate direct în protestantismul evanghelic. Gestul era sinucigaș, iar ei știau bine că poporul nu este pregătit pentru așa ceva. Mai ales după marea redeșteptare pe care tocmai o calmaseră, când poporul nostru se apucase serios să studieze Scripturile și Spiritul Profetiei, era nebunesc să vii să le spui că doctrina sanctuarului este falimentară, sau că Ellen G. White nu este o sursă teologică credibilă.

Argumentul lui Brinsmead 2.0 era devastator. El susținea că acum este în desăvârșit acord cu teologia marilor savanți adventiști, Desmond Ford, Edward Heppenstall sau Hans LaRondelle, și nu înțelege de ce biserica refuză să-i întindă mâna dreaptă a părtășiei. Teologia cu care aceștia îl învinseseră pe Brinsmead 1.0 fusese kosher, din punctul de vedere al CG, iar acum, când Brinsmead 1.0 capitulase și își însușise teologia îmbrățișată de CG, aceasta devenea problematică... Ce sens are? Brinsmead nu înțelegea nimic.

Este greu de evitat sentimentul că frații începuseră să copieze piruetele lui Brinsmead. În timp ce Brinsmead 1.0 trecea în tabăra denominațională împotriva căreia luptase un deceniu, CG schimba regulile jocului, condamnând teologia cu care acesta fusese răpus. Acest joc periculos nu putea fi apreciat de nimeni, dar era singura cale de supraviețuire denominațională. Fără doctrina sanctuarului, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea trăgea obloanele și dădea faliment, deoarece nu exista niciun motiv serios pentru existența ei. Dacă evanghelia curată este doar îndreptățire, dacă nu mai este nimic de făcut după Cruce, atunci oamenii se puteau alătura oricărei biserici protestante.

Conferința Generală a apelat acum la teologi favorabili teologiei lui Brinsmead 1.0, iar *Review and Herald* a început să reia, acum favorabil, multe dintre credințele de

bază ale mișcării lui Brinsmead, deși cu destulă timiditate. Dintr-o dată frații descopereau valoarea doctrinei Sanctuarului, împotriva căreia tunaseră cu foarte puțin timp înainte. Deși liderii de la *Review*, Kenneth Wood și Herbert Douglass, erau oameni valoroși, corecți și convingeți că evanghelia este mai mult decât îndreptățire, că Sanctuarul este valid, și că judecata de cercetare nu poate fi repudiată, administrația bisericii avea și alte interese în rocada pe care o făcuse cu Brinsmead 1.0.

Unii dintre frații cu influență considerau că, deși savanții liberali aveau dreptate că evanghelia este doar îndreptățire, o astfel de poziție exprimată oficial ar fi declanșat un dezastru, cea mai mare parte a membrilor bisericii nefiind dispuși să meargă pe acest drum. Pierdeau astfel controlul asupra denominațiunii, ceea ce punea în pericol marele câștig al negocierilor cu evanghelicilor, titlul de biserică creștină.

Ford s-a simțit trădat de această manevră, și a reacționat puternic atunci când i s-a cerut să se distanțeze oficial de Robert Brinsmead. Pentru Ford, un asemenea pas era inacceptabil, deoarece ar fi însemnat răstignirea propriei lui teologii. Plătit și școlit să-l combată pe Brinsmead 1.0, el își făcuse datoria cu brio, iar Brinsmead trecuse de partea cea bună a baricadei. Bunul prieten Bob intrase în casă, și acceptase să „mănânce pâine și să bea apă” teologiei savanților adventiști. De ce acum să nu fie primit cu brațele deschise, ca un bun luptător pentru cauza protestantă, pentru evanghelia curată?

Și într-adevăr, Brinsmead 2.0 era la fel de imbatabil în efortul de a dărâma tot ceea ce construiseră mai înainte. Nu exista minte în adventism care să facă față puterii lui de argumentație, simplu și la obiect. Și a ținut-o așa pe tot parcursul anilor 70, făcându-i pe unii observatori să remarce, în glumă, că Brinsmead funcționează în decade. Lucru confirmat de timp, deoarece la începutul anilor 80 a făcut din nou o radicală schimbare la față, devenind Brinsmead 3.0 spre uimirea întregii lumi, adventistă sau nu.

***